

Kdyby nebylo tebe

Autorka bestselleru
Úsvit Onyxu

KATE GOLDEN

FRAGMENT

Kdyby nebylo tebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kate Golden
Kdyby nebylo tebe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Kdyby
nebylo tebe*

KATE GOLDEN

FRAGMENT

Již vyšlo

KAMENY MOCI

*Úsvit Onyxu
Příslib Olivínu
Vláda Růženínu*

Kdyby nebylo tebe

Jackovi.
Písně se mě dotýkají tak hluboce
jen proto, že jsem poznala tvou lásku.

A internetové komunitě,
vy víte, kdo jste.
Tohle je naše společné dílo.

Halloran

Turné k albu Kingfisher

- 12. června – Memphis, Tennessee
- 13. června – New Orleans, Louisiana
- 14. června – Tallahassee, Florida
- 16. června – Atlanta, Georgia
- 18. června – Charlotte, Severní Karolína
- 20. června – Raleigh, Severní Karolína
- 22. června – Richmond, Virginie
- 24. června – Charleston, Západní Virginie
- 27. června – Washington, D.C.
- 29. června – Pittsburgh, Pensylvánie
- 2. července – Atlantic City, New Jersey
- 5. července – Filadelfie, Pensylvánie
- 6. července – Portland, Maine
- 8. července – Bangor, Maine
- 10. července – Boston, Massachusetts
- 11. července – New York, New York
- 12. července – New York, New York
- 13. července – New York, New York
- 16. července – Cleveland, Ohio
- 18. července – Chicago, Illinois
- 22. července – St. Louis, Missouri
- 25. července – Kansas City, Missouri
- 28. července – Shreveport, Louisiana
- 31. července – Austin, Texas
- 5. srpna – Santa Fe, Nové Mexiko
- 6. srpna – Phoenix, Arizona
- 8. srpna – Los Angeles, Kalifornie

Kapitola 1

„Zasvětit celý život hledání jiného člověka, když jsou všechny lidské bytosti z podstaty chybné, a očekávat od tohohle nedokonalého člověka, že poslepuje všechny tvoje zlomené části jen proto, aby sis mohl namluvit, že jsi kompletní – to je zaručený recept na zklamání.“ Popadnu další kukuřičný lupínek a namočím ho do pálivé omáčky. „V minulosti to dávalo mnohem větší smysl. Ženské potřebovaly chlapy, aby jim zajistili střechu nad hlavou nebo jídlo na stole. A chlapi zase žádali po ženských, aby jim porodily dědice, co po nich převezme ševcovskou dílnu nebo království a podobně. Ale to je zastaralý způsob uvažování. Dneska to chodí jinak, víš?“

Hodím si lupínek do pusy. Teprve pak si všimnu vytřeštěných očí kluka sedícího na protější straně stolu. Když sklopí hlavu a usrkne brčkem vodu, jeho nagelované vlasy se ani nepohnou. V restauraci vyřvává mexická hudba a já začínám cítit rozpaky.

„Podle tebe je láska... zastaralá?“

Polknu a hledám správná slova. „Spíš bych řekla, že zastaralá je ta posedlost najít si vztah. Je prakticky bez šance narazit na takový, co fakt stojí za to. A i když se ti to poštěstí, stejně se nevyhneš bolesti. Tak proč se radši nepustit do něčeho, co ti tolik neublíží?“

„Jo...“ Nakloní se a nenápadně vytáhne z kapsy mobil, aby se podíval na hodiny. „Chápu.“

Povzdechnu si. S tímhle klukem se k sobě nehodíme. „Poslyš, Hanku...“

„Henry.“

„Henry!“ vyhrknu. „Vždyť já vím. Poslyš, Henry. Vidím, že z tohoto rande nemáš nejlepší pocit, a to je naprosto v pořádku. Klidně to můžeme zabalit.“

Hank – Henry! – nechápavě povytáhne pečlivě upravené obočí. „Zabalit?“

„Jasně, zabalit jako kus masa v řeznictví a jít domů.“ Předvedu pantomimu zmíněného úkonu a zhnuseně se ušklíbnu.

Henry přikývne, jako by rozuměl, ale já poznám, že se mu hlavou honí něco jiného. Myslí na to, jak jsem přišerná.

„Ráda bych ty enchilady v klidu dojedla, než mi skončí přestávka. Nijak mě neurazí, jestli potřebuješ běžet.“

Henry bez zájmu strčí mobil a klíče do kapes a začne se neohrabaně sunout z lavice. Na jeho obranu je třeba říct, že zkrátka neexistuje způsob, jak vylézt z boxu v restauraci elegantně. Vtom se zarazí. „Tys mi... Tys mi sice říkala, že děláš číšnici, ale vážně jsi naplánovala naše první rande v restauraci, kde pracuješ... *uprostřed směny?*“

„No...“ Nenacházím slova, puslu mám plnou mletého masa.

Když se Henry konečně vysouká ven a pokusí se vstát, kopne kolenem do stolu. Zkříví obličej a já se taky zašklebím, jako bych cítila stejnou bolest. „Tumáš,“ řekne a hodí na stůl dvě dvacetidolarovky.

„To nemusíš,“ posunu k němu bankovky a konečně sousto polknu. „Se zaměstnaneckou slevou to mám skoro zadarmo.“

Henry to zjevně nepovažuje za vlídné gesto. Těch čtyřicet dolarů nechá ležet a nasupeně zamíří ke dveřím. Cestou málem srazí dva malé kluky, kteří se od narozeninového stolu rítí k záchodkům.

Pecka. Clementine Clarková má za sebou další úspěšné rande.

„Tady se neběhá!“ zavolá na ty dva rošťáky mužský hlas.

Podívám se za sebe a zahlédnu Mikea. Světlé vlasy mu trčí do všech stran a pod očima se mu rýsují tmavě fialové kruhy.

Evidentně to moc nezvládá. Nechápu, co čekal, když žádal o povýšení. Veselá tortilla je nejoblíbenější Tex-Mex bistro v Cherry Grove. Bez nadsázky je u stolů prázdné, jen když máme zavřeno.

„Dobře, bručouně.“ Znovu se pustím do večere. I když si tyhle kuřecí tortilly dávám dvakrát týdně, nikdy se jich nepřejím. Normálně bych jich po nevydařené schůzce spořádala daleko víc, ale dneska mě v divadelním klubu U Berušky čeká moje nejoblíbenější akce, takže mi odmítnutí vrásky nepřidělává.

„Jestli se jim něco stane,“ řekne Mike a s heknutím vklouzne na lavici potaženou červenou umělou kůží, „poneseme za to odpovědnost.“

„Jé, *odpovědnost*. Mluvíš jako tuplovaný manažer.“

„Pozor na pusu,“ zasměje se. „Jsem tvůj šéf.“

„Máš ve vlasech rýži, šéfe.“

Mike si prohrábne vlasy. „Rande se nepovedlo?“

„S tebou to nebudu rozebírat.“

„Proč ne?“ Mike ukradne lupínek z plastové misky mezi námi. „Znal jsem tě už v době, kdy sis myslela, že když si dáš v restauraci panenku, přinesou ti barbínu.“

„Byly nám čtyři!“

„Přesně na to narážím. Co se ti nelíbilo na tom týpkovi s hodinkami od Applu?“

Mike nicméně ví, že budu i dál zatloukat. Randění je jedno z mála témat, o kterém se nebavíme. A nejen proto, že jsme spolu chodili – kdysi na střední –, ale i proto, že spolu pořád občas spíme.

Já totiž vím, že si Mike nezadá s mojí mámou. Oba doufají, že se jednoho dne vyklubu ze sarkastického kokonu a vylétnu jako zamilovaný motýlek, který usedne do náruče nápadníka z vyšší střední třídy. Možná jsem měla Henrymu říct: *Dala jsem si s tebou rande jenom proto, abych nezůstala sama jako mamka. Co říkáš na svatbu na jaře?*

„Neblbni, Clementine. Vyklop to.“

„Neměl rád psy.“

„Aha,“ přikývne Mike spokojeně. „Přes to nejede vlak.“

Restaurací se rozlehne pištění, a zrovna když zvednu hlavu, uvidím, jak oba malí kluci ošklivě padají na koberec. Okamžitě propuknou v pláč.

Mike si povzdechne. V očích mu vidím jen velmi málo vůle k životu.

„Já tam dojdu,“ zasměju se. „Dojíš ty tortilly?“

„Rád,“ řekne vděčně.

Honem si zavážu červenou zástěru, hodím Henryho našťvané dvacký do sklenice na dýško a vrátím se do práce.

Když mi skončí šichta, lékárna skoro zavírá. Uvnitř hraje bombastická skladba z osmdesátek a já pohupuju hlavou do rytmu, dokud se za pultem konečně neobjeví Lou. Musím ho uplatit bezplatným venčením jeho huskyho, aby mi dovolil vyzvednout mámin cyclobenzaprin. Odnáším si léky a kyblík zmrzliny k tomu. Dorazím domů, a ještě než zavřu domovní dveře, už slyším Muldera a Scullyovou.

„Maraton pořád běží?“ zavolám, abych ty dva agenty překřížela, hodím klíče na tácek ve tvaru krávy a dám si tenisky na botník s ručně malovanými přírodními motivy. Při pohledu na ošoupanou barvu titěrných muchomůrek se neubráním úsměvu.

S mámou jsme nikdy nerozebíraly, jak chceme náš domov vyzdobit. Věděly jsme však, že musí být *clemdiantní*. Ten výraz v sobě pojí naše jména *Clementine* a *Diane*, a tudíž i vkus nás obou. Zářivě žlutá keramická váza ve tvaru banánu, do jejíchž obou konců se můžou strčit květiny? *Clemdiantní*. Batikované prostírání? *Clemdiantní*. Vyšívaný polštářek na gauči s nápisem *Nežádoucí osoby dle FBI*? *Clemdiantní*. Tenhle poslední předmět nás vystihuje nejlépe. Všechny série *Akt X* jsme spolu zhlédly nejméně třikrát.

„Dělej!“ ozve se máma ze sklepa. „Dávají ten díl s Frankensteinem! Za chvíli ji vyzve k tanci!“

„Už jdu!“ Když z narvaného mrazáku vydoluju svoji načatou krabičku čokoládové zmrzliny s karamellem a z lednice vytáhnu limonádu, zeptám se: „Dostala Willow kost?“

„Ne!“ křikne mamka. „Můžeš ji vzít?“

Vrátím se a shrábnu z psího pelíšku oblíbenou kost naší fenky. Se všemi dobrotami v náruči sejdu do sklepa, kde najdu mámu na gauči s Willow schoulenou po jejím boku. Vzduch těžkne citrusovou vůní svíček, které musí hořet už celé hodiny.

„Jak bylo v práci?“ zeptá se mamka s očima přilepenýma k obrazovce.

Píchne mě u srdce. Z jejího hlasu poznám, že jí zase není dobře. Obvykle jasné oči má zastřené, lesklé blond vlasy jí lezou z volného culíku a nepřítomně si dlaní mne rameno, jako by jí celý den bolelo.

„Jako obvykle.“ Není třeba jí vyprávět o mém nepovedeném rande. Když o tom tak přemýšlím, i takovou schůzku považuju za *obvyklý* jev.

Podám jí limonádu a léky na fibromyalgii a sleduju, jak je do sebe zkušeně hází. Pak dám naší fence ovčáckého psa kost a v duchu si poznamenuji, že jí musím ostříhat ofinu, která jí visí do očí. Zajímalo by mě, jestli vůbec vidí tu buvolí kůži, co si strká do tlamy. Dám jí pusku na hlavu a okamžitě kýchnu. Willow nehe ani brvou.

„Kristepane. To sis nemohla koupit prášky na alergii, když jsi byla v lékárně?“

„Stojí třicet dolarů,“ řeknu, odsunu jí ruku stranou a začnu jí masírovat rameno. „Pšíkání patří k mé osobnosti. Co když jednou oslepeš? Jak poznáš, kde jsem?“

Mamka protočí panenky. „Jestli někdy přijdu o zrak, odstřel mě jako prašivého psa.“

Plesknou jí do hlavy. „Hele. To není vtípné.“

„Beth mi vyprávěla, že Mikea povýšili. Je šikovný, vid’?“

„Hm.“ Zaměřím se na zatvrdlý sval v rameni.

„Co kdybychom si všichni čtyři vyrazili na večeri a pořádně to oslavili?“

„Jasně.“

Nemusím se přemáhat. S Mikem a jeho mámou trávím čas ráda. A mamka se mi jen snaží pomoci. Když jí bylo šestnáct, dal jí její první kluk kopačky. Zůstaly jí jen vzpomínky a miminko, které jako by mu z oka vypadlo. Navíc ji brzy netrápilo jen zlomené srdce, ale i vysilující, nevyléčitelná nemoc, se kterou bojovala, zatímco ji opouštěl jeden přítel za druhým a ona vychovávala malou holčičku úplně sama. Nedívím se, že chce vidět, jak radostně kráčím k oltáři.

A Mike je skvělý nápadník. Znáám ho odmala. Jeho máma Beth byla taková náhradní mamka mojí mámy. Ty dvě jsou jediné svobodné matky v našem městečku, takže Mike od samého začátku chápal moji situaci. Sledoval, jak jsem se protloukala střední školou s mámou, která byla jen o šestnáct let starší než já a podstatně přitažlivější. I teď má nohy až do nebe a dokonalý zadek, kdežto já měřím sto šedesát centimetrů a jsem plochá jako prkno. Ona má elegantní kočičí oči jako modelka a já zdědila obří kukadla, která mi od učitelů na základce vysloužila přezdívku žába.

Mike byl mezi ostatními středoškoláky jako růže mezi trnům. Byl milý, obětavý a stejně jako já miloval psy a bleší trhy. Ve čtvrtáku jsem se smířila se skutečností, že všichni počítají s tím, že se dáme dohromady. Chodili jsme spolu rok, dokud nezačal mluvit o svatbě. Tehdy jsem se s ním rozešla. Takhle zklamanou jsem mámu ještě neviděla.

„Ozvali se mi z pojišťovny,“ spustí máma.

„Špatné zprávy?“

Zatváří se lhostejně, ale já ji prokouknu. Jsou to špatné zprávy.

Dál jí masíruju zatuhlé rameno. „Uhradí nám něco?“

„Technicky vzato ne, ale...“

„To si děláš srandu. Najdeme ti novou pojišťovnu. Proč to nazývají klinická studie? Vždyť to nemůžou na nikom *studovat*, když je to tak příšerně drahé!“

Slyším, že začínám hysterčit. Willow znepokojeně zvedne hlavu od své kosti.

Máma se zakaboní. I se zamračenou grimasou jí to hrozně sluší. Vidím ale, jak je unavená. Chudák. „Clementine, nic se neděje.“

„Ale děje. Zítra tam zavolám.“

„Vážně se začínám cítit lépe,“ řekne a silou zabodne lžící do zmrzliny.

„Nech jí trochu roztát.“

Že se cítí lépe, tvrdí zhruba jednou týdně, a to je nemocná už přes deset let. Nejdřív jí diagnostikovali chudokrevnost. Pak prohlásili, že je to artritida, lupus, rakovina – těch pár dní, kdy jsme čekaly na výsledky, bylo peklo –, dokud lékaři nedošli k závěru, že jde o fibromyalgii.

Tohle je jeden z nejhorších aspektů neviditelné nemoci, jako je tahle. Lékaři nevědí, co to je, můžou jen vylučovat, co to není. Racionálně založeným lidem, jako jsem já, nedává spát skutečnost, že nejenže neexistuje jednoznačná diagnóza, nýbrž ani lék. Znamená to, že prášky na zmírnění příznaků, jako jsou náhlé záchvaty bolesti, ale i únava, nespavost a potíže s pohybem, se neustále mění a každým rokem neúměrně stoupá jejich cena. Máma už moc pracovat nemůže, ale já mám štěstí, že je můj šéf dobrý kamarád, který mě nechává odejít dřív, když mamka potřebuje odvézt k doktorovi.

V televizi se Scullyová právě snaží pochopit něco, co se vymyká logice. Koutkem oka zahlédnu mámu, jak pronáší Mulderovu nesmrtelnou repliku: *Nesmyslnost je jedinou smysluplnou reakcí na nesmyslný svět*. Zvedne ruku k rameni a já vyslyším její tichou prosbu a pokračuju v masáži. Znovu zarazí lžící do zmrzliny a pak s plnou pusou zamumlá: „David Duchovny je fešák. Škoda že je to závislák na sexu.“

Kapitola 2

Když se vrátím z procházky s Willow a dám jí najíst, zase sejdu do sklepa. Mamka tvrdě spí, na podlaze leží prázdná krabice od zmrzlíny a na obrazovce stále běží *Akta X*. Přehodím přes její štíhlé tělo prošívanou deku a vypnu televizi. Ze sklepa, kde si chtěla vybudovat keramickou dílnu, se stala její druhá ložnice. Za gaučem stojí zaprášený hrnčířský kruh a několik hadrů. Kluk, se kterým šla na dvě rande, jí koupil vypalovací pec a mamka si do ní teď dává boty. „*Jsem jako Carrie Bradshawová*,“ nechala se jednou slyšet.

Náš dům je podivně postavený. Je rozviklaný a hranatý. Kromě dvou hlavních podlaží má ještě sklep i půdu, dvě úrovně, které v texaských domech najdete jen zřídka. Patřil mým prarodičům, což poznáte i podle rozvrzaných dřevěných schodů a oprýskaných dlaždic v pastelových barvách. Když dostane mamka záchvat bolesti, těžko se jí vzhledem k podivnému rozvržení domu – mnoha schodům a malému prostoru mezi nimi – chodí nahoru do ložnice. Nabídla jsem se, že jí věci přestěhuju dolů – Mike a jeho kamarádi by nám ochotně pomohli snést její matraci a postel –, ale mamka tvrdošíjně opakuje, že už se cítí lépe a že se domluvíme později.

Když umyju nádobí, zaplatím účty a vynesu odpadky, uvědomím si, že je deset. Je moc pozdě na to, abych jezdila do klubu U Berušky, který jednou měsíčně pořádá večer otevřené scény, kde dostane šanci každý amatér, ať už zpěvák, muzikant nebo recitátor. Z posledních sil si zalezu do postele a pustím si na notebooku

West Side Story. Je to přesně ta romantárna, co mi vyhovuje: tragická, upřímná a srdcervoucí.

A ta hudba!

Když je mi smutno, sednu si do auta, celou hodinu a osmnáct minut poslouchám soundtrack a bulím. Žádné album na světě se nevyrovná původní nahrávce z Broadwaye.

A právě tohle teď píšu svojí nejlepší kamarádce Everly, která je stejně jako já blázen do muzikálů.

Everly 📺 **Paceová:** *Annie Get Your Gun* je lepší.

Clementine: Seš normální?

Everly 📺 **Paceová:** *There's no Business Like Show Business* je nejslavnější muzikálová píseň!

Clementine: Kde žiješ, proboha?

Clementine: Čím ses to opila? Nějakou country pálenkou?

Everly 📺 **Paceová:** Nejspíš jo... Tak hrozně si přeju dělat předskokanku Gabby Robinsonové.

K divadlu jsem se dostala, protože máma neměla peníze na hlídání a sport mi nikdy nešel. A tak mě poslala na dramaťák, kde jsem se seznámila s Everly. V podstatě jsem spolu vyrůstaly. Já hl-tala všechno – pochopitelně především zpěv, ale i herectví, tanec a celkovou přípravu představení –, zato Everly do divadla chodila, aby mohla předvést, co všechno dokáže se svým hlasem. Obě jsme získaly stipendium na konzervatoři v Berklee, jenže mamce bylo v té době moc zle. Everly nastoupila beze mě, vystudovala tam hudební teorii a vypilovala svůj um k dokonalosti. Její písničky jsou chytlavé a energické a zároveň v sobě skrývají atmosféru amerického venkova. Představte si něco mezi Paramore a Kacey Musgraves.

Posledních několik let strávila na turné jako doprovodná zpěvačka různých hudebníků a kapel. A každá z nich byla slavnější než ta předchozí. Když zrovna nepracuje, natáčí a hraje vlastní

skladby a pořádá menší vystoupení v našem městečku i v Austinu. I když hlediště bývá poloprázdné, s Mikem stojíme v první řadě a držíme cedule s trapnými nápisy. Můj oblíbený je KAŽDÁ TVOJE PÍSNÍČKA JE EVER(LY)GREEN.

Po všech letech, kdy zpívala skladby jiných interpretů, konečně dostala šanci prorazit s vlastní tvorbou. Zavolal jí její bývalý profesor, který mentoroval hvězdu country music Gabby Robinsonovou. Gabby sháněla nadějněho umělce, který by dělal předskokana k jejímu vystoupení v Nashvillu, a tak jí profesor poslal Everlyiny nahrávky.

Clementine: A co Halloranovo turné, kam ses hlásila?

Everly 🎧 **Paceová:** Je to fakt génius. Jeho album momentálně vede všechny hudební žebříčky.

Everly 🎧 **Paceová:** S ním bych se zviditelnila. Pochybuju, že si Gabby vůbec poslechne moje písničky.

Než profesor poslal její nahrávky Gabbyinu týmu, Everly dostala největší příležitost v životě. Mohla by vyrazit na osmítýdenní americké turné jako vokalistka irské megahvězdy Toma Hallorana, který právě propaguje své druhé album navazující na debut oceněný Grammy. Když se daří, tak se daří.

Clementine: 😞 Kdy ti dají vědět od Gabby?

Everly 🎧 **Paceová:** Říkali, že do týdne.

Clementine: Ale Halloranovo turné začíná už za pár dní...

Everly 🎧 **Paceová:** No právě.

Clementine: A jak jdou zkoušky? Jaký je Halloran?

Everly 🎧 **Paceová:** Hm... Nemluvný. Příšerně talentovaný.
NESKUTEČNĚ vysoký.

Everly 🎧 **Paceová:** Kluk, co hraje na klávesy, je fakt k nakousnutí.

Clementine: JEJDA. Tak opatrně.

Clementine: (Nebo opatrná nebud', ale pak chci všechny details)

Everly 📺 **Paceová:** Haha. Jedeš k Berušce?

Divadelní klub U Berušky je nejen můj nejoblíbenější podnik v centru Austinu, ale také místo, kde jsme s Everly začaly účinkovat, když už každoroční školní představení neuspokojovalo naše rostoucí hudební choutky. Když Everly zrovna není na turné, pracuje tam jako uvaděčka. Dostává slevy na všechna představení, což ve skutečnosti znamená, že *já* dostávám slevy na všechna představení. Poslední dobou mám moc práce v bistru a doma, než abych v nějaké inscenaci vystupovala, takže večer otevřené scény představuje moje jediné tvůrčí vyžití v měsíci.

Mrknu na čas. Blíží se jedenáctá.

Clementine: Je pozdě.

Everly 📺 **Paceová:** Hejbní kostrou. Ve městě nebude provoz.

Můžeš vystupovat jako poslední, to stihneš.

Clementine: Mám za sebou dvojitou šichtu. Usnu za volantem.

Everly 📺 **Paceová:** Takhle nedbalá nejsi.

Everly 📺 **Paceová:** Musíš si dělat čas na věci, co tě baví.

Tak šup, hni se!!

Už teď se mi klíží oči a moje tělo pociťuje nedostatek spánku. Ale Everly má pravdu. Vyskočím z postele, a zatímco hledám klíče, posílám jí další zprávu.

Clementine: ... Fajn.

Everly 📺 **Paceová:** Hurá! Pošli mi video z vystoupení, už ani nevím, jak vypadáš.

Everly 📺 **Paceová:** A už vůbec si nepamatuju, jak zníš.

Clementine: Slyšela jsi někdy zpívat zombie?

Everly 🍷 Paceová: To by byla zajímavá podívaná.

Everly 🍷 Paceová: Už to zabalím, brzo ráno máme zkoušku.

Clementine: MÁM TĚ RÁDA

Everly 🍷 Paceová: Pac a pusu

Cesta z Cherry Grove do Austinu trvá zhruba hodinu, ale já ji zvládnou za čtyřicet šest minut. Prudce zastavím pod neonovým nápisem *Živá hudba* a vtrhnu do klubu. Pořád ještě páchnu jako smažené burrito, jelikož jsem byla moc unavená na sprchování, a možná mám na bradě pupínky, ale je mi to fuk. Jakmile mě do uší udeří třískání do píana, vlije se mi do žil víc energie než za celý týden.

„Jdu pozdě?“ zeptám se Everlyiny náhradnice, kudrnaté ženy s visacími náušnicemi, která u stojanu hostesky třídí noty.

„Ještě máš čas. Můžeš jít jako poslední.“

Oddechnu si. „Super.“

„Sedni si,“ vybídne mě. „Za chvíli tě zavoláme.“

Na jevišti zrovna vystupuje starší pán v bundě, jaké se nosily v padesátkách. Hraje svižnou jazzovou skladbu buďto od Cheta Bakera, nebo Dukea Ellingtona – jsem tak vyřízená, že to ani nepoznám. Tak jako tak mi stoupavé a klesavé tóny rozvíbují kosti a okamžitě mě uklidní. Na baru si koupím perlivou vodu a posadím se do poslední řady, kde čekám, až mě pozvou na pódium.

Miluju tu směsici lidí, kteří na večer otevřené scény chodí. Najdete tu mladé zpěváky country, kteří touží prorazit na austinské hudební scéně, stárnoucí rockery, co odešli na důchod na venkov, i blázný do muzikálů, jako jsem já. Určitě existují bary a kluby, kde se hrají výhradně písně z muzikálů a operet – možná v New Yorku nebo Londýně –, ale právě pestrost vystupujících dělá z klubu U Berušky tak výjimečné místo. Připomíná to playlist sestavený deseti osobami, co se nikdy nepotkaly, či skicák sdílený cizími lidmi. Jsem ráda, že mě sem Everly dokopala.

Jazzové číslo končí vřelým potleskem a uvaděčka s dlouhými náušnicemi už mě volá na jeviště. Prosmýknu se davem, položím mobil na kraj pódia a zapnu nahrávání.

Klub U Berušky má poměrně malý sál. Je tu asi sto padesát míst k sezení, nicméně na jazzové nebo komediální vystoupení a během večerů otevřené scény nechávají další diváky i stát. Přesto když vstoupím na ošoupané pódium označené pruhovanou páskou, snížím si mikrofon a zadívám se do tmy, připadá mi, jako bych zpívala před milionem lidí, kteří čekají, co ze mě vyleze. Hrudník se mi roztáhne očekáváním.

Inspirována rozhovorem s Everly jsem si osvěžila píseň „Something's Coming“, kterou zpívá Tony, hlavní mužská postava *West Side Story*. Občas sáhnu i po jiných než muzikálových melodiích – třeba od Fleetwood Mac, Lany Del Rey nebo Janis Joplin –, ale nakonec se vždycky vrátím k Broadwayi – zvláště po dvojité šichtě, katastrofálním rande a špatné zprávě o klinické studii.

Tonyho nadějeplný hlas a virbl na bubínek mi ten povznášející pocit v hrudi zdvojnásobí. Otevřu ústa a okamžitě zapomenu na všechny starosti. Píseň vypráví o tom, co se má stát – o tom pocitu, když si člověk uvědomí, že se jeho život co nevidět obrátí k lepšímu, a najednou to ví se stejnou jistotou, jako že ráno vyjde slunko.

Nemůžu říct, že právě takhle bych se dneska cítila, ovšem právě v tom tkví kouzlo hudebního divadla. Uniknete z reality nejenom díky příběhu, ale i gradující, dojemné muzice. Tu cítíte v každé buňce svého těla. Nohy samy od sebe podupávají do rytmu, do očí vám stoupají slzy a po zádech vám běhá mráz. Výstup vás chytne a nepustí.

Refrén ze mě přímo tryská: „*Něco se blíží, nevím, co přesně, ale bude to skvělé...*“

Byť mě reflektory oslňují a já nevidím posluchačům do tváří, cítím, že celý sál žije. Nečekali muzikálovou melodii. Když slyšeli první zastaralé tóny skladby, nejspíš protočili panenky – a já se

jím ani trošku nedivím –, ovšem teď... teď to vnímají. To stoupání, ten spád.

Tu vzpruhu, která prostupuje každý verš.

Anebo to tak vnímám jen já. Třeba jsem jediná, kdo teď vzlétá k nebi, praská ve švech, vysílá do světa paprsky žhavého světla. Možná jsem jediná v celém sále, kdo je s každým slovem rozzářenější, vyšší a nabitější.

Ale i to je v pořádku. Tohle je *má* chvíle. Těmito nocemi si nahrazuju vše, čeho jsem se musela vzdát, všechny sny, za nimiž se už nepoženu. Jsem tu proto, abych se skrz hudbu cítila živá a znovu si připomněla, kým jsem, když mě její kouzlo pohltí.

A jen co dozní poslední tón, dav vstane a odmění mě bouřlivým potleskem.

Kapitola 3

Po lokty ponořená v rozbité fritéze si pobrukuju „Greased Lightning“, když vtom mi v kapse na zadku zavibruje mobil. Když zabzučí podruhé, znervózním, když se ozve potřetí, začnu vyšilovat, že se mamce něco stalo. Setřu si z rukou studený olej, mobil vylovím a spatřím na displeji Everlyino jméno. Vydechnu úlevou.

„Ahoj. Jsem v práci.“

Na druhé straně slyším jen nezřetelný jekot.

Je tak hlasitý, že ho slyší i Mike od pultu. Položí stranou ubrousek, který právě skládá, a neslyšně se zeptá: *Kdo je to?* A já na to: *Everly.*

„Ev, umíš mluvit jako velká holka?“

„DOSTALA JSEM TU PRÁCI!“

Najednou křičím i já a Mike se mě snaží – marně – utišit. To už mě pobaveně pozorují i Ted a José, naši kuchaři.

„To je bomba!“ jáším.

„Já vím! Gabby mě pozvala do Chicaga a San Diega a nechají mě, abych si našla svoji vlastní kapelu, rozmyslela osvětlení a všechno.“

„Sakra, Everly, chci vidět každíčkou...“ V tu chvíli mi svítne. „Počkej, a co Halloranovo turné?“

Kamarádka se konečně normálně nadechne. „To je další důvod, proč volám.“

Vyčkávám a srdce mi stále buší radostí z té noviny. Tahle příležitost jí změní život.

„Mluvila jsem s manažerkou Halloranova turné, s Jen. Potřebují jinou zpěvačku, a to co nejdřív. Někoho, kdo může během osmačtyřiceti hodin vyrazit na osmítýdenní šňůru. Povídala, že když za sebe najdu náhradnici, nechají mě vyvléknout se ze smlouvy. Jenom tak můžu vzít práci u Gabby.“

„Kde začneš hledat? Znáš někoho ze školy? Neříkala jsi, že ta holka z hudební teorie...“

„Clementine,“ přeruší mě. „Řekla jsem jí, že to místo vezmeš ty.“
Zůstanu stát jako opářená. „Já?“

„Co je?“ chce vědět Mike, který si stoupne vedle mě.

„Jasně!“ řve Everly do telefonu. „S Jen vycházíme dobře. Tohle je třetí kšeft, který jsem s ní dělala. Je docela fuška najít doprovodnou zpěvačku takhle nahonem. Tak jsem jí ukázala to video, kde zpíváš ‚Something’s Coming‘.“

„Zbláznila ses?!“

„Úplně ji to odrovnalo. Vysvětlila jsem jí, že máš perfektní výšku tónu, obrovský rozsah a nejlepší paměť ze všech lidí, co znám. Halloranovy skladby se za dva dny naučíš jak nic. Taky jsem jí řekla, že Hallorana miluješ...“

„Slyšela jsem jedinou písničku!“

Proč se s ní vůbec hádám? Nemám kvalifikaci, abych doprovázela superhvězdu na turné. Navíc nemůžu opustit Cherry Grove. Nemůžu opustit mámu.

Mike pořád mumlá: „Co se děje? Co se děje?“, ale já si ho nevšímám.

„Ty na to máš,“ řekne Everly. „Clementine, udělej to pro mě. Když za sebe nenajdu náhradu, nemůžu Gabby dělat předskokanku. Podepsala jsem smlouvu.“

Nelíbí se mi, do jaké pozice mě staví. Mike se zoufale sápe po mojí paži, ale já ho švihnu špinavou utěrkou.

„Ev...“

„Počkej,“ utne mě. „Už jsem říkala, kolik by ti zaplatili?“ Když neodpovídám, využije příležitosti a vyklopí to: „Tři tisíce za představení, kterých bude za těch osm týdnů sedmadvacet.“

Když si to v hlavě rychle spočítám, čímž dokážu, že jsem byla premiantkou střední zaslouženě, vykřiknu: „*Osmdesát jedna tisíc dolarů?*“

Mike propadá panice. „Co se krucínál děje?!“

„Musím běžet,“ řekne Everly. „Volá mi Jen, abychom probraly logistiku. Rozmysli si to, ano? Prosím. Potřebuju to vědět dneska.“

Když Everly zavěsí, zůstanu nehybně stát a v hlavě mi to šrotuje.

Mike si povzdechne. „Jestli mi neřekneš, co se stalo, pozvracím se.“

„Everly má předskakovat Gabby Robinsonové v Nashvillu. A teď hledá někoho, kdo za ní vezme flek na Halloranově turné, které začíná pozítří v Memphisu a potrvá osm týdnů. Ukázala jim video, co jsem natočila před týdnem v Berušce.“ Zamyšleně žmolám utěrku v ruce. „Everly se pomátla.“

Mike pokrčí rameny a trochu vykulí oči. „Já ti nevím, Clementine. Celé město ví, že umíš zpívat. Byla bys skvělá.“

Jeho povzbudivá slova mě vytrhnou z omámení. „Díky.“

Usměje se tak upřímně, že mi to trochu láme srdce. „Nevěděl jsem, že ještě vystupuješ.“

„Nechtěla jsem, aby se to rozneslo.“ Křečovitě kroutím utěrkou, slova *tři tisíce za show* se mi honí hlavou dokola a dokola. „Měla bych jí rovnou zavolat zpátky a odmítnout to. Nemůžu opustit mámu.“

„S mamkou na ni dohlídáme. Jde jenom o dva měsíce.“ Otevřu pusu, ale on mě přeruší, jako by mi četl myšlenky. „O Willow se taky postaráme.“

„Nikdy jsem neodjela...“

„Tvoje máma je dospělá, Clementine. Na chvíli to zvládne i bez tebe.“

Nejspíš má pravdu. Opřu se o fritézu a do nosu mě udeří pach přepáleného oleje. Podivně mě to uklidní. „A moje práce...“

„Tvůj šéf se právě prohrabal tvouj složkou a našel v ní pár dní volna.“

„Bývá narváno. Nemůžeš přijít o jedny ruce. Nenechám tebe ani nikoho jiného ve štychu.“

„Máš pravdu,“ přikývne. „V celém východním Texasu nenajdu nikoho, kdo by uměl nosit talíře jako ty.“

„Hele!“ prsknu, ale jaksi mi dochází výmluvy. „Nemám zkušeností.“

„Jak je podle tebe lidi získávají? Každý někde začínal.“ A pak Mike vypálí smrtící ránu: „Clementine, můžeš si vydělat přes osmdesát tisíc dolarů. Jen si představ, jak bys tím pomohla sobě a mámě.“

Ta klinická studie. V tom se neplete. Jenže posledních šest let života si namlouvám, že nemůžu nechat mámu samotnou v Cherry Grove. Nešla jsem na vysokou a odmítla jsem jakoukoli kariéru, kvůli které bych se musela stěhovat... Kruci, potřebuju krabici se starými účtenkami k protřídění nebo hromadu tužek na oči, co by potřebovaly ořezat. Prostě nějakou činnost, která by mi zaměstnala ruce a nechala mě v klidu přemýšlet.

„Jestli budete vystupovat někde poblíž, třeba v Austinu nebo Dallasu, přijedu ti fandit.“

„Tohle je úlet. Vážně přemýšlím, že bych do toho šla?“

„Bud' opatrná, jo? Žádné drogy, večírky, románky s rockovými hvězdami.“

Vysměju se té představě. Já a vtažená do nezkrutného života plného vášně a hýření? Vždyť jsem nikdy ani nekouřila trávu. „Můžu jít dneska domů dřív? Potřebuju to probrat s mámou.“

„Jasně,“ neváhá. „Moc ti to přeju.“

Strhnu si červenou zástěru s nápisem Veselá tortilla a vystřelím z kuchyně. Za lítacími dveřmi se však zarazím, vrátím se a Mikea obejmů. Voní cibulí, kterou předtím krájel, a vodou po holení ze supermarketu. Ruce mi – *důvěrně* – přitiskne na bedra.

„Děkuju,“ zamumlám.

Nakonec nevydržím ani těch šest minut, co mi obvykle zabere jízda domů. Sotva zastavím na červené jen několik ulic od domu, zavolám mamce a všechno jí vylíčím. Rozkřičí se tak hlasitě, až to v reproduktorech auta zapraská.

Když vejdu do domu, ze všech koutů na mě řve ta jediná Halloranova píseň, kterou znám. Singl „Kdyby nebylo tebe“ se prodal po milionech a Toma Hallorana proslavil. Je to klidný, ale dojemný duet, který před lety nazpíval s Carou Brennanovou, irskou zpěvačkou a skladatelkou, která má dnes už vlastní fanouškovskou základnu melancholických dvacátníků milujících luční kvítí, déšť a cigarety.

„Tady je moje malá superstar!“ ječí máma z pohovky v obýváku, tleská do rytmu a vrtí zadkem. I Willow švihá ocasem, nadšená čímkoli, co tak rozradostnilo její rodinu.

Neubráním se širokému úsměvu, a když se blížím k mámě, pohupuju se v bocích. Před gaučem chytím Willow za tlapky a pak už spolu tančíme do rytmu bicích, něžného dunění basů a výrazného Halloranova hlasu. Zpívá fakticky neskutečně!

Mamka ztlumí hudbu a přitáhne si mě do náruče. „Bude se mi tobě stýskat.“

Strnu, jako by mě polili studenou vodou. „Já nikam nejedu.“

Když mě pustí, zatváří se přísně. „Clementine Barbarello Clarková.“

Uchechtnu se. Tohle dělá už od doby, kdy jsem byla malá. Jednou jsem Clementine *Beetlejuice* Clarková, jindy Clementine *Brambora* Clarková. Občas zapomínám, že moje skutečné prostřední jméno zní Bonnie.

„Musíš jet. Mohlo by ti to obrátit život vzhůru nohama.“

„Nevím, jestli o nějakou změnu stojím.“

Zjihne a vezme mě za ruku. „Mohla by to být změna k lepšímu. Příležitost.“

„Co když to bez tebe nezvládnou?“

Říkám to žertem, ale... vlastně to vtíp není. Trávíme spolu každý den. Když mi bylo sedm, odjela jsem na školní výlet do pevnosti Alamo. Byla jsem pryč jen dvě noci a celou dobu jsem probřečela. Nemyslím, že jsme na sobě patologicky závislé. Jasně, mamka je moje nejlepší kamarádka, ale taky se mi prostě nikdy nenaskytla příležitost odjet. Odjakživa musím pracovat a starat se o ni. A obojí dělám s potěšením. Líbí se mi, že jsme jenom my dvě. Mám ráda Cherry Grove a život, který v něm vedu.

„Broučku. Budeš mi chybět víc, než si dokážeš představit. Ale lítovala bys, kdybys to nezkusila. A nebudeš pryč dlouho. Než se naděješ, budeme zase spolu.“

„Jo.“ Přeshlápnu z nohy na nohu. „Cestou z bistra jsem volala do pojišťovny. Tahle práce by tu klinickou studii pokryla.“

Očekávám v mámině tváři úlevu, jenomže ona se zamračí. „Nedělej si o mě takovou starost. Nechceš to přece i kvůli sobě?“

„Jasně,“ zalžu. Přesto musím uznat, že je fajn pocit, když můj hlas pochválí i někdo jiný než Mike, Everly nebo máma.

„Dobře. Uteče to jako voda. Až se vrátíš domů, všechno tu na tebe bude čekat.“

„Prosím tě, až budu pryč, hlavně se nevracej k bývalým. Zvlášť ne k Paulovi.“

„Bože,“ protočí panenky. „Paula už nechci ani vidět. Budu v pořádku, slibuju. Beth a Willow mi budou dělat společnost.“

Znovu jí přejedu pohledem. Oči má unavené, pleť zašedlou. Tenhle záchvat bolesti jí dává zabrat. A přesto v její tváři vidím její typický elán. „Mami, víš to na sto procent?“

Ted' sice na Paula nadává, ale když se rozešla s Kevinem a sedla na ni depka, taky mu volala. Dvě neděle se nezvedla z gauče a já jí musela pomáhat do sprchy.

„Vlastně na tisíc procent,“ usměje se a promne si rameno. „Brnkni Everly.“

Zamknu tu vyděšenou část sebe do nejtemnější komnaty. Tu, která nikdy neopustila tohle městečko. Tu, která se chce schoulit

do klubíčka při pomyslení, jak by se mámě mohlo přitížit, jak tu beze mě bude strádat, jak se pokusí zaplnit prázdno v srdci dalším mizerou. Tu, která věří, že nevyhnutelně pohoří a odplazí se domů se staženým ocasem. Zamknu ji tam a budu doufat, že se následujících osm týdnů nedostane ven.

Namlouvám si, že to dělám pro nás obě – abychom splatily dluhy a účty za lékaře a aby nás čekala lepší budoucnost. Že tím dávám dar mámě, která se všeho vzdala, aby se o mě starala, když byla sama ještě dítě. Ted' mám šanci jí věnovat víc než nuzný plat číšnice.

S novým, pevným odhodláním zavolám Everly a její nabídku přijmu.

Balení je chaos. Nemluvím o samotné činnosti. Na to, že si takhle pakuju poprvé, musím s hrdostí prohlásit, že si počínám metodicky. Dokonce si naplánuju outfity podle toho, kolikrát si hodlám obléct své oblíbené černé džíny s dírkou na zadku. Ne. Chaos je to, co balení provedlo s mým pokojem. Vypadá to, jako by se tu prohnala vichřice.

Ze svého vybraného šatníku mám nicméně dobrý pocit. Zítra ráno mi jede autobus do Memphisu a ve schránce mám e-mail od manažerky turné Jen Gablerové. Stojí v něm:

Zdravíčko!

Jsme moc rádi, že s námi pojedete na turné propagující album Kingfisher. Ev na vás píše ódy a já souhlasím, že máte skvělý hlas. Lionel, kterého dávám do kopie, se s vámi setká v hotelu Graceland Inn zítra v 1 hodinu a odveze vás na zvukovou zkoušku. Bude to jen tak tak, ale měli byste to stihnout na vystoupení. Lioneli, prosím, pošli

Clementine seznam skladeb, texty písní, cestovní itinerář a smlouvu. Choreografie je minimální, Halloran preferuje intimnější a autentičtější atmosféru. Určitě si to užijete!

Mějte se,

Jen

odesláno z iPhoneu

Na hotel Graceland Inn, který má připomínat sídlo Elvise Presleyho, se těším. Elvise sice dvakrát nemusím, ale v hotelu jsem nebyla od toho výletu do Alama na základce. Nemáme s mámou peníze na to, abychom si jen tak někam vyjely na noc.

Zrovna vyplňuju údaje do smlouvy, když se mi mamka vkrade do pokoje a svalí se na postel.

„Mami, ohneš mi dráty v podprsenkách.“

Protáhne obličej, ale slabě se přetočí na bok, abych mohla vytáhnout svoje spodní prádlo.

„Vygooglila sis toho zpěváka?“

„Ještě ne,“ řeknu a posadím se zpátky k zaneřádnému stolu, abych smlouvu podepsala. „Mám to v plánu zítra. Proč?“

Toma Hallorana pochopitelně znám, stejně jako všichni ostatní. Nejsem včerejší. „Kdyby nebylo tebe“ jsem zaslechla v rádiu, v barech i na mejdanech. Když singl vyšel, několik měsíců se mu nedalo vyhnout. Jeho podmanivá melodie na vás útočila z každého reproduktoru v zemi.

Ale Halloranovu další tvorbu jsem neslyšela. Upřímně řečeno ani netuším, jak ten zpěvák vlastně vypadá. Mám v úmyslu celou cestu do Memphisu šmejdít po internetu a poslechnout si všechna jeho alba.

„Je mu teprve dvaatřicet a je to kus,“ říká máma a ťuká na displej mobilu. „A zdá se, že je to milý člověk.“

Obrátím oči v sloup. „Víš, že to může být jen přetvářka kvůli fanouškům, že jo?“

„Jak jsi přišla k otcovu cynismu, když tě ani nevychoval? Hele,“ řekne a natočí mobil ke mně. „Koukni se na to.“

Ukáže mi patnáctisekundové video, na kterém Halloran jamuje na nějakém hudebním festivalu. Je zlatá hodinka a jeho zalévají něžné letní paprsky. Do očí mu nevidím kvůli kulatým slunečním lennonkám a dlouhým kudrnatým vlasům, které mu při hraní padají do čela. Na sobě má prosté tmavomodré kalhoty, bílé tenisky a ležérní košili. Nevšímnu si jediného šperku, jediného trapného tetování. Připomíná spíš profesora než rockovou hvězdu.

Na kytaru válí. Ze školní divadelní kapely vím, že tyhle akordy nejsou žádná sranda. Natolik se ponoří do hraní, že nevědomky rozevře rty a začne pokyvvovat hlavou, jako by byl hudbou pohlcen. Právě když píseň vrcholí, video se spustí od začátku.

Jeho popisek hlásá: Halloran loňské léto na festáku Carolina Fest. Od té doby čekáme na nové album od tohoto folkového krasavce. *Kingfisher* rozhodně nezklamal! Odpočítáváme minuty, kdy se vrátí do Charlotte.

Přečtu si komentáře pod videem.

Jess_2672: Ok a měří skoro dva metry.

Halloranelasko22: Právě jsem si rozkousla mobil vejpůl.

Paigexyx213: Jsem v pohodě, všechno je v pohodě *skáče z útesu do rozbourěného moře*

KdybyNebyloTebeTom: Potřebuju si s ním zalézt do pelíšku!

Oci_Alkyone: Halloran je Shakespeare naší doby
(pořádně si poslechněte text Pod stříbřitým sluncem).
Navíc je FAKT k nakousnutí a žije na zámku v Irsku!
To jako fakt????

MamkaZTexasu007: Působí jako prima chlap!

Přimhouřím oči. „Ten poslední komentář jsi napsala ty?“
Mamka jen pohodí rameny, ale v očích jí hrají čertíci.

„Já ti nevím,“ přiznávám. „Mě nijak nebere.“ Nemůžu říct, že by mě přitahoval kříženec mezi Jimem Morrisonem a Ježíšem, co žije v lese. Mám ráda americké kluky s ostře řezanými rysy, jako jsou Aaron Tveit, Jonathan Groff nebo Mike. „Ale už se nemůžu dočkat, až ho poznám a zbytek kapely taky,“ dodám, abych mamce zlepšila náladu. „Jak jsi říkala, je to příležitost, co se naskytne jedinkrát za život. Začínám se fakt těšit.“

Ta poslední věta ji udolá. Vidím to na jejím nadějeplném úsměvu. Nechce, abych ten kšeft brala kvůli ní, a já nechci, aby si to myslela, ačkoli... přesně tak to je.

Vrátím se ke stolu, zhluboka se nadechnu a podepíšu se nad tečkovanou čáru. Smlouvu vyfotím a pošlu zpátky Jen a Lionelovi a konečně roztřeseně vydechnu.

Už není cesty zpět.

Kapitola 4

Uznávám, že mamka ani lidi z internetu se tak docela nepletli.

Přínejmenším souhlasím s tím, že je to básník.

A velkolepý zpěvák.

A možná i hudební génius.

Z osmihodinové jízdy do Memphisu mám za sebou teprve tři hodiny a už jsem vyslechla celou jeho diskografii. Chrápající postarší paní po mé levici s kšiltovkou přes obličej zřejmě nevadí, že si poklepávám prstem a pobrukuju, ale puberťák a jeho táta, kteří sedí přes uličku, mi už věnovali několik zasloužených zlostných pohledů.

Když se přistihnu, že zpívám s doprovodnými zpěváky, zrudnu a přetáhnu si přes hlavu kapuci potrhané mikiny s nápisem *Střední škola v Cherry Grove*.

K tomu jsem dokončila slídění na netu a zjistila jsem toto: Thomas Patrick Halloran – podle Wikipedie celým jménem Thomas Patrick Flynn O'Halloran – si střeží soukromí. Rozhovory zpravidla neposkytuje a žije v malém městečku jménem Killarney. Vydal dvě alba: kritiky oceňovaný debut *Až do konce* a novinku *Kingfisher*, kterou bude propagovat na turné.

První album je trochu drsnější. Obsahuje spoustu strhujících, dramatických balad, jako je „Kdyby nebylo tebe“. Zádumčivé písně překypují irskou mystikou a strhující orchestrální hudbou. Najdu tam ale i bluesové kousky a alternativní akustické skladby, které doprovází rytmické tleskání a lidové melodie. Celé je to typicky

írské. Občas Halloran dokonce zpívá v írštině a já si musím zadávat do překladače slova jako *buinneán* – sazenice.

Jeho písně vyprávějí o samotě a smutku, o klimatické apokalypse, o uctívání ženského ducha a těla a o „překrásné rapsodii“ lásky. Ale především zpívá o zlomeném srdci. O smutku. O žado-nění. Nějaká dívka mu zjevně roztříštila srdce na milion kousků, ty střepy zadupala do země a poplivala. A soudě podle opakujících se slov jako půda a hlína, stromy a hvozd, slunce a bažiny... se s ním rozešla v lese? V tom ještě nemám jasno. Bud' jak bud', celé album působí velmi procítěně a nepředstíraně.

Kingfisher je nicméně ambicióznější album. Hemží se obraznými scénami a odkazy na literární díla. Je sytější a méně plačtivé. Má složitější basovou linku a emotivnější drnkání na elektrickou kytaru. Halloran vypiloval hudbu k dokonalosti a experimentoval s novými styly, jaké byste zaslechli spíš v nočním funkovém klubu nebo na diskotéce. První album, vydané před pěti lety, líčilo žal z rozchodu, tohle je o návratu do reálného života se zlomeným srdcem. Někdy zpívá o bolesti z osamění, jindy o nezávazném sexu a přemíře whisky. Skladby jsou brutálně upřímné a zároveň vřelé, radostné. Srdcervoucí i zábavné.

A jejich texty... ty jsou jako z jiného světa. Halloran nepíše o vrtkavé, obyčejné lásce, ale o hluboké *oddanosti*. Nikdy jsem nic podobného neslyšela. A nikdy jsem nic podobného *necítila*.

„*Vyříznu si vlastní jazyk a dám ho své lásce do dlaní, abych ochutnal křivku jejího úsměvu, když mě pohltní.*“

Tony a Maria z *West Side Story* mi dokazují, že umění mi pokazilo pohled na lásku. Příběh nebo píseň podle mě fungují jen v okamžiku, kdy je prožíváte. I já dokážu na tři minuty, dvě dějství nebo třicet kapitol odložit svou nedůvěrou. Láska, o níž zpívá Halloran, prostě nevypadá stejně, jako když sleduju svou osamělou mamku posílat každoroční vánoční přání s nápisem „*Stále hledáme našeho pana Clause*“ nebo když se po práci vracím sama do domu, kde žijeme jen my dvě a naše poloslepá fenka.

Romantické písně mají zvláštní kouzlo. Jakousi poetičnost. Ať už vyprávějí o zrodu, nebo zániku lásky, krásný příběh dokáže obejít všechny moje obranné zdi a tnout přímo do živého.

Než se dokodrcám do Memphisu, mám dvakrát na krajíčku a přes tvář mi přeběhnou asi čtyři stovky odstínů červené. Píseň s názvem „Stravte mé srdce“ z prvního alba obsahuje několik obzvlášť pikantních veršů, při kterých nechávám pusu otevřenou jako kapr.

Stihnu také to, co jsem si předsevzala. Vštípím si do paměti všechny písně z Halloranova setlistu a své repliky v nich, jako bych hrála v divadelní hře. Jsem dokonale připravená na zvukovou zkoušku a večerní vystoupení. Žaludek se mi nebourí.

V centru Memphisu se spolu s ostatními cestujícími vypořádám z autobusu. Nemůžu si pomoci a vyjeveně se rozhlížím kolem. Léto teprve začíná – je polovina června –, ale ulice jsou už zaplavené lidmi. Kolem pobíhají podnikatelé, umělci, turisté. Na každém rohu, kolem něhož vleču svoje zavazadla, najdu sochu Elvise, který ve městě prožil většinu života, nebo vývěsní ceduli nabízející žebírka. Je tu víc barev, víc atmosféry a víc elánu než v kterémkoli městě Texasu, dokonce i v Austinu. Nastavím tvář ke sluníčku jako pes, který si užívá jízdu autem, a vdechnu vůni dýmu z grilu, čerstvě posečené trávy a vody z hučící řeky Mississippi.

Od autobusového nádraží je to jen pár minut pěšky k hotelu Graceland Inn, který je neskutečně roztomilý. Padesátá léta tu jsou jen decentně naznačena v bleděmodrých zdech a něžných vroubkovaných okenicích. Žádný velký kýč. Vtáhnu tašku do haly, kde mě přivítají stínidla z foukaného skla a měkký světlerůžový koberec. Tluče mi srdce a já si připadám jako Alenka v říši divů. Čtyřicet let jsem prožila v Cherry Grove v Texasu, v městečku se šesti tisíci obyvateli. A teď'..

Dřív, než stihnu udělat nějaký trapas – třeba požádat recepčního, aby mě vyfotil pro mamku –, vrhne se ke mně uřícený kluk.

„Clementine Clarková?“

Tipla bych mu nanejvýš osmnáct. Z dětské kulaté tvářičky mu září vykulené oči. Oblek je mu velký a má ho zmačkaný. Do-
vtípím se, že je to Jenin osobní asistent Lionel.

„Ano, zdravím, vy musíte být...“

„Není čas,“ prskne a rukou, v níž nedrží jeden, ale *dva* mobily, si odhrne zpoceně tmavé vlasy z čela. „Měla jste tu být před několika hodinami.“

„Nevadí, jenom se tryskem ubytuju...“

„V hotelu spát nebudete! Tady jste se měla jenom setkat s kapelou.“ Lionel se otočí k muži na recepci. „Věřil byste, co všechno musím přetrpět?“

Recepční pokrčí rameny.

„Žádný problém. Ale doufala jsem, že si před zkouškou dám sprchu.“ Páchnu jako někdo, kdo strávil osm hodin v autobuse a kdo na sebe omylem vysypal sýrové křupky.

„Na jakou zkoušku?“ Lionel na mě civí, jako bych řekla *na nudistickou pláž*. „Zkouška byla v jedenáct. Jedete *pozdě*. Budeme rádi, když stihneme *koncert*.“

Případám si jako v noční můře. Co dál? Budu prezentovat referát před třídou nahá? „Přijela jsem přesně v jednu, jak stálo v Jenině e-maile.“ Mám tak sucho v puse, že to ze sebe sotva vysoukám.

„To byl překlep! Chtěla napsat v deset! Je to zaneprázdněná žena, copak to nechápete?“ To sice pochopit dokážu, ale do hlavy mi nejdou jeho následující slova: „První představení probíhá na místním festivalu. Nekoná se tedy večer, ale už ve *čtyři*. Jestli nebudeme v zákulisí do dvaceti minut, Jen mě uškrtní. A vás hned potom.“

Nejenže jsem udělala špatný první dojem, jelikož neumím číst myšlenky, navíc budu vystupovat před tisíci lidmi, aniž bych si to zkusila. A jdu *pozdě*. Chloupky na zátylku se mi zježí. „Jak daleko je to místo, kde se bude hrát?“

Lionel se zatváří zasmušileji, než by se na osmnáctiletého kluka slušelo: „Třiatřicet minut autem.“

K mému krajnímu zděšení Lionel výhružkami donutí našeho taxikáře, aby na červenou projel dvě křižovatky a málem srazil šestičlennou rodinku turistů. Na místo dorazíme během devatenácti minut. Vypadám, jako bych vylezla z centrifugy.

Proletíme kolem bezpečáků a chlapů, kteří montují reflektory a výrobníky mlhy a kteří na vozících převážejí reproduktory a další zvukové vybavení. Všimnu si, že každý nese několik rolí izolepy, aktivně ji používá, nebo se po ní shání.

Zdá se, že Lionel je jediný člověk tady, co nosí oblek a kravatu. To se mi na něm líbí.

„Máte fajn boty,“ řeknu se vši vážností. Jsou to vypucované černé kecky značky Skechers. Neviděla jsem je od školky a ani jsem si neuvědomila, jak moc mi chybí. Rozhodně jsem je nikdy neviděla v kombinaci s oblekem.

„V téhle branži musím být připravený na všechno.“ Lionel má na čele tolik potu, že by se jím mohla naplnit fontánka pro ptáčky. Přemáhám nutkání najít mu papírový ubrousek.

„Clementine!“

Uděláme čelem vzad jako jeden muž. Okamžitě poznám, že žena, která k nám kráčí, je Halloranova manažerka Jen Gablerová. Přesně takhle jsem si ji představovala.

Blíží se ke čtyřicítce a má elegantní účes po ramena, který působí moderně a pohodově, ale podle jemného prostřihání a dokonalého melíru poznám, že stál víc než moje auto. V těch černých džínách a ležérní košili by ji Everly určitě popsala jako *modelku v civilu*. Na rukou jí září zlaté prsteny s diamanty, některé prsty má ověšené hned několika, jako by si z nich skládala brnění.

„Dobrý den!“ řeknu možná až příliš zvesela. „Mockrát děkuju za tu...“

„Zaplaťpánbů,“ vydechne otočená na Lionela. „Je to docela kočka.“

„Přesně,“ přikývne její asistent a sjede mě pohledem. „Říkal jsem si to samé.“

I ty, Lionel? Zamračím se a on jen omluvně pokrčí rameny.

„Výborně,“ řekne Jen s falešným úsměvem. „Utíkejte se nalíčit. Zlomte vaz!“

„Převlékat se nebudu?“

Jen mávne rukou, jako by moji otázku smetla ze stolu. „Halo-ran chce, aby každý vystupoval v tom, v čem se cítí příjemně. Ale musí to mít styl. Pohodlné, ale osobité, rozumíme si?“

Úplně ne, ale řeknu: „V pohodě, děkuju...“

Než se mi podaří doříct, co mám na srdci, Lionel mě postrčí do další dlouhé chodby. Hádám, že moje oblíbené džíny a bílé tílko budou muset stačit. Procházíme kolem tmavých závěsů, za nimiž slyším řinčení lešení a dunění hudebních nástrojů, které bedňáci přemísťují. Hned vedle mě musí být jeviště. Žaludek se mi obrací...

Nic se neděje. Jedeme dál.

Zatímco se řítíme temnou chodbou vyzdobenou plakáty velkých bluesových hudebníků, Lionel ťuká do mobilu a zároveň mi dává instrukce: „Molly na vás čeká. Pomůže vám s líčením. Tady je moje číslo...“ V zadní kapse mi cinkne mobil. „Kdybyste cokoliv potřebovala, napište. A před vystoupením si vypněte zvuk.“

A pak už je pryč, utíká další chodbou a křičí na někoho, kdo drží jenom šest kelímků s kávou – *mělo jich být sedm!* –, a já okouním přede dveřmi označenými jako dámská šatna.

I když se snažím zachovat klid, stahuje se mi žaludek, buší mi srdce a v puse mám sucho. Obvykle netrpím trémou a ze setkání s novými lidmi nebývám nervózní. Ale i já mám svoje limity. Statisticky je dost vysoká pravděpodobnost, že to podělám. Ani jedinkrát jsem si to nezkusila. Neznám hlavního zpěváka. A doposud jsem vystupovala jen před stovkami lidí.

Jenže teď s tím už nic nenadělám. Nemám čas vyšílovat a nesmím zklamat mámu, Mikea, Everly, Jen a Lionela a všechny lidi, kteří na mě spoléhají... nebo si o mně myslí, že jsem „docela kočka“. Několikrát se zhluboka nadechnu, vypnu mobil a otevřu dveře.

Šatna působí mnohem příjemněji, než jsem čekala. Nejspíš proto, že Lionel je jako tornádo, zatímco tady panuje klid. Vlastně bych to nazvala pohodou.

Uvnitř najdu jen tři další ženy. Jedna je děsivě krásná – má bohaté černé kadeře, bezchybnou bronzovou pleť a síťovaný top s dlouhými rukávy oblečený přes tmavé saténové šaty. V zrcadle si ve světle zářivek maluje dokonalé oční linky. Když za sebou zavře dveře, kývne mi na pozdrav.

Na gauči leží další žena, která si čte starý *Newsweek*. Hádám jí dost přes čtyřicet. Na sobě má okopané, rozvázané glády a pytlovitě manšestráky.

„Ahoj,“ pronese chraplavým, hlubokým hlasem. „Ty jsi ta vokalistka?“

„Jo.“ Její klid se přenesl i na mě. „Jsem Clementine.“

„Wren,“ zamumlá, protože žvýká párátka. „Udělej si pohodlí.“

Poslední dívka má dlouhý cop, který jí splývá po zádech. Pihovatý nos má zabořený do notebooku a sedí se zkříženýma nohama na stoličce přitažená k rozkládacímu stolku v jinak holé místnosti bez oken. „Dej mi dvě vteřinky,“ řekne s očima přilepenýma k obrazovce.

„Nespěchej.“ Vlastně si té chvílky oddechu cením.

Z bezdrátového repráku hraje *Spice Girls* – vsadila bych se, že je vybrala ta pihovatá holka – a vedle zrcadla hoří jediná čajová svíčka. Posadím se do druhého červeného křesílka před zrcadlem.

„Můžeš klidně použít můj make-up,“ nabídne mi holka v síťovaném topu.

„Díky,“ tak trochu vypísknu.

„Molly,“ představí se, a zatímco si jednou rukou nanáší bronzer, podá mi druhou.

Potřesu si s ní a řeknu: „Clementine.“

„A já jsem Indy,“ dodá pihovatá holka a zavře počítač. „Omlouvám se, musela jsem na poslední chvíli nahrát pár fotek.“ Nejspíš se tvářím dost nechápavě, protože dodá: „Já nejsem v kapele. Fotím a nahrávám videa a starám se o Halloranovy sociální sítě, když jsme na turné. Wren hraje na bicí a Molly zpívá hlavní vokál.“

Někdo zaklepe na dveře. S Indy se otočíme, Molly a Wren nepohnou ani brvou.

„Dále!“ zavolá Indy.

Chlap, který otevře dveře, má co dělat, aby se do nich vešel. Má sotva sto osmdesát centimetrů, ale je širší než vyšší. Svalnaté tělo má poseté vybledlými tetováními a na hlavě mu sedí obrácená kšiltovka.

„Mám pro vás mikrofony,“ řekne se silným bostonským přízvukem.

„Pete, tohle je Clementine, náhradnice,“ představí mě Indy. „Clementine, tohle je Pete, náš zvukař.“

„A bavič kapely,“ zazubí se. Má tak nakažlivý úsměv, že mu ho musím opětovat. Když si Molly pohrdavě odfrkne, dodá: „Ne-všímej si jí. Molly můj humor zbožňuje.“

Černovláška si jen povzdechne, jako by říkala: *Fakticky?* Ani se na Petea nepodívá, nanese si jasně červenou rtěnku, provokativně stiskne rty a bříškem prostředníčku si pomaloučku přetře spodní ret.

Pete je naprosto uchvácený, hlasitě polyká a já jsem upřímně řečeno taky na větvi. Dokonce i Wren konečně odložila časopis.

Když zvednu řasenku, pořád hltám Molly pohledem, a tak si málem vypíchnu oko. Vypísknu jako myš.

„Tím se netrap,“ řekne Indy a zase otevře notebook. „Molly takhle působí na všechny.“

„To teda jo,“ zamumlá Pete.

I když bych řekla, že mi to relativně sluší, moje platinově světlé vlasy a obrovské hnědé oči se Mollyině kráse nevyrovnají. Připomíná mi pantera nebo černou vdovu. Je nádherná smrtícím způsobem. Chápu, proč z ní nikdo nedokáže spustit oči.

Indy působí přátelsky a vstřícně a Wren je klidná – nebo možná lhostejná. Obě jsou mi sympatické. Už teď mám co vyprávět mámě. Dneska večer ode mě dostane pořádně dlouhou hlasovku.

Zatímco nám Pete připojuje k oblečení mikrofony, v hlavě si opakuju slova písní. Setlist čítá osmnáct skladeb – šestnáct z nich má vokály – a po nich nás čekají ještě tři přídavky. Tím posledním je „Kdyby nebylo tebe“. Protože Cara Brennanová tentokrát na turné s Halloranem nejela, její part bude zpívat Molly.

Chvilku nato přijdou do šatny i zbývající dva členové kapely. Ukazuje se, že tohle je jediná volná místnost, a tak se do dámské šatny nacpe celá kapela a ještě kulisák, co kontroluje hudební nástroje, než je vynese na pódium. Zatímco Indy ukazuje Molly fotky z předchozího večera, seznamuju se s basákem Conorem a Graysonem, který hraje na klávesy.

Conorův irský přízvuk je tak silný, že polovině jeho slov nerozumím a jen přikyvuju s nadějí, že nesouhlasím s účastí na orgii, kde se bude vzývat Satan. Tomu bych se vlastně nedivila. Stačí se podívat na piercing v jeho rtu, tetování pentagramu a pásek se cvočky, který vypadá děsivěji než ten, co jsem si vzala, když jsem se o Halloweenu převlékla za Harley Quinn.

„Neber ho vážně,“ zazubí se Grayson, když se mě Conor zeptá, jestli jsem se už někdy *táhla po takhle zpráskaný štaci*. „On moc dobře ví, že mu nerozumíš.“

Conor se hlasitě rozesměje s obličejem sklopeným k pívu a odšourá se ke gauči, který si přivlastnila Wren. Bez rozpaků jí zvedne kotníky, posadí se a položí si její nohy do klína. Wren pokračuje ve čtení.

„Conor a Halloran spolu vyrůstali. Kdykoli jsou pohromadě, navzájem v sobě probouzí tu svoji irskou náтуру.“ Zasměju se a Grayson se ke mně přidá s očima upřenýma do těch mých. Působí na mě jaksi... důvěrně, až skoro zapomenou na stesk po domově. „Radši je držíme od sebe, aby nezlobili.“

V jeho hlase zaslechnu lehké jižanské zbarvení. „Jsi z Texasu?“ zeptám se.

Grayson si odhrne z tváře zacuchané hnědé vlasy a na tváři se mu objeví dolíček. „Z Georgie, ale byla jsi blízko. A ty jsi Texasanka, to poznám.“

„Správně,“ uculím se. Everly měla pravdu. Tenhle klávesák je vážně fešák. „A kde je Halloran?“

Grayson chvíli zvažuje odpověď a ležérně si přejíždí rukou po tmavě zeleném tričku s knoflíčky. „Před vystoupením se s námi moc nebaví. Je tak trochu introvert.“

Příkývnu a řeknu: „Rozumím.“

Jenže něco mi na tom nesedí. Je to šéf tohohle týmu a netráví s ním čas před koncertem? Everly mi říkala, že toho moc nemluví, ale to se jím ani neobtěžuje věnovat pár povzbudivých slov před prvním vystoupením nového turné? Právě tohle jsem na divadle milovala – to kamarádství a soudržnost, které panovaly mezi herci těsně předtím, než jsme šli na jeviště. Hlasové rozcvičky a společné rituály. Nervózní smích a bušení srdce. Vyrůstala jsem jenom s mámou, a tak jsem si tímhle nahrazovala velkou milující rodinu, po níž jsem celý život toužila.

Dvacet minut poté, co z pódia za vlažného potlesku odchází místní bluesový zpěvák, vyjdeme ze šatny.

Skrz tmavé závěsy slyším jásot davu.

Tisícíhlavého davu.

Srdce mi začne bušit, ale já se rozhodnu, že si to užiju. Už léta jsem necítila trému. A abych pravdu řekla, ode dne, kdy jsem přestala vystupovat v muzikálech, mi chybí ten nával adrenalinu a zpocené dlaně. Jak je možné, že jsem se nechala o ten pocit připravit?

Vcházíme na jeviště. Reflektory mě ale neoslňují, a tak stačí zamrkat a rukou si zaclonit oči, abych viděla rozjásané publikum.

Koncert se koná ve dvoupatrovém divadle ve stylu art deco, které hostilo všechny možné zpěváky od Ala Greena po Johnnyho Cashe. Patří k menším místům, kde budeme hrát – přesto pojme šest tisíc diváků.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kdyby nebylo tebe.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.